

Arrest

nr. 308 411 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. ANTHONIS
Lierseweg 3
2200 HERENTALS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 december 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ANTHONIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 december 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam: A.

Voornaam: S. N. R.

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Suriname

Adres : (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel.

Betrokkene kwam op 16.12.2022 via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum C. Uit het administratieve dossier blijkt dat zij dit visum samen met haar twee dochters en zoon bekam met oog op familiebezoek in Nederland. De visumaanvraag van haar echtgenoot werd geweigerd. Bij haar visumaanvraag verklaarde betrokkene in Suriname economisch actief te zijn als medisch personeel in een psychiatrisch ziekenhuis.

Betrokkene keerde echter niet terug naar Suriname en diende op 20.03.2023 te Herentals op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in als dochter van een Nederlandse moeder.

Deze aanvraag werd niet inoverweging genomen omdat de referentiepersoon zelf op 25.01.2023 werd afgeschreven en dus geen recht op verblijf had.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Nergens blijkt uit het dossier dat betrokkene minderjarige kinderen zich in België zouden bevinden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Middel afgeleid uit de schending van de Artikelen 40 bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); Art. 3.1., 7.1 en 10 van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden; Artikel 52 §4 van het Vreemdelingenbesluit; de Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van motiveringsplicht, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat de bestreden beslissing wordt gestoeld op motieven die onjuist zijn, in ieder geval niet afdoende, noch in feite, noch in rechte, zijn om de beslissing te kunnen staven.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende wijze”.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de overheid tevens zorgvuldig een beslissing dient voor te bereiden en zorgvuldig de feiten dient te vergaren ter staving van haar beslissing.

Uiteenzetting van het middel:

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel.

In dezelfde beslissing wordt verwezen naar een aanvraag tot gezinshereniging als dochter van een Nederlandse moeder op basis van artikel 40 bis van de Wet van 15 december 1980.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze niet in overweging werd genomen omdat de referentiepersoon zelf op 25 januari 2023 werd afgeschreven en dus geen recht op verblijf had.

Op geen enkel ogenblik, heeft de dienst Vreemdelingenzaken echter een beslissing genomen met betrekking tot deze aanvraag en een dergelijke beslissing ter kennis gebracht van verzoekster.

De dienst Vreemdelingenzaken beweert dat de aanvraag niet in overweging werd genomen omdat de referentiepersoon zelf op 25 januari 2023 werd afgeschreven doch hiervan ligt geen beslissing voor.

Dat, overeenkomstig artikel 52 §4 van het Vreemdelingenbesluit een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie moet worden afgegeven indien geen beslissing werd genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van 6 maanden na de aanvraag.

Dat ook in Artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG, voorziet dat een beslissing moet worden genomen binnen de 6 maanden.

Dat verzoekende partij, door het verstrijken van deze termijn, het recht heeft op een verblijfsrecht.

Dat, alleszins, door geen formele beslissing te nemen in verband met het verzoek tot machtiging tot verblijf, doch integendeel een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, de DVZ o.m. een inbreuk pleegt op de Artikelen 40 bis en 42 van de Vreemdelingenwet, de Art. 3.1., 7.1 en 10 van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en Artikel 52 §4 van het Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook onwettig is.

Dat zij rekening met het voorgaande alleszins onvoldoende gemotiveerd is.

Dat geen enkel rekening werd gehouden met het feit dat er geen beslissing werd genomen mbt de aanvraag van verzoekster van 20 maart 2023 (Bijlage 2) en evenmin rekening werd gehouden met de aanvragen tot inschrijving van de moeder van verzoekster van 21 September 2023 en 20 november 2023 (Bijlage 6 en 7)

Dat dit zoveel te meer geldt nu over deze laatste vragen van de moeder van de verzoekende partij evenmin binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen.

Dat dit neerkomt op rechtsmisbruik, waardoor men aan verzoekende partij de mogelijkheid om zich te herenigen met haar familielid onmogelijk maakt.

Dat dit middel ernstig is.”

2.1.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het

begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* bevat de bestreden beslissing een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel, en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.1.3. Waar verzoekende partij betoogt dat een schending voorligt van de artikelen 40*bis* en 42 van de vreemdelingenwet, de artikelen 3.1., 7.1 en 10 van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en artikel 52 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) omdat verwerende partij op geen enkel ogenblik een formele beslissing genomen heeft met betrekking tot haar aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat wel degelijk een weigeringsbeslissing van verwerende partij van 26 september 2023 voorligt waarin verwerende partij motiveert dat verzoekende partij geen beroep kan doen op het toepassingsgebied van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet en zij ook geen recht kan afleiden uit het verblijfsrecht van een Unieburger omdat de Unieburger die zij wenst te vervoegen zelf niet in België mag verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat deze beslissing op 6 november 2023 aan verzoekende partij ter kennis werd gegeven. De bewering van verzoekende partij dat de beslissing met betrekking tot haar aanvraag tot gezinshereniging niet aan haar ter kennis gebracht werd, is dan ook feitelijk onjuist.

2.1.4. Waar verzoekende partij voorts betoogt dat haar een verblijfskaart had moeten afgegeven worden omdat er geen beslissing door de verwerende partij werd genomen binnen de termijn van zes maanden, wijst de Raad er vooreerst op dat deze kritiek geen uitstaans heeft met de thans bestreden beslissing, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten, maar gericht is tegen de beslissing waarbij haar gezinsherenigingsaanvraag werd afgewezen. Zoals uit de bespreking hoger blijkt kan verzoekende partij niet ernstig betwisten dat er wel degelijk een weigeringsbeslissing werd genomen inzake haar gezinsherenigingsaanvraag en dat deze beslissing haar betekend werd op 6 november 2023. Uit de gegevens gekend bij de Raad blijkt niet dat verzoekende partij tegen voormelde weigeringsbeslissing beroep heeft aangetekend binnen de beroepstermijn. Bijgevolg is deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Verzoekende partij kan onderhavig beroep niet aanwenden om alsnog kritiek aan te voeren tegen voormelde weigeringsbeslissing. Ook waar zij betoogt dat er geen rekening zou gehouden zou zijn met de aanvragen tot inschrijving van haar moeder, *quod non* blijktens de gegevens van het administratief dossier, benadrukt de Raad evenzeer dat deze kritiek niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing, dit nog naast het feit dat verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van de aanvragen van haar moeder en dat het haar moeder toekomt, voor zover zij het niet eens zou zijn geweest met de beslissing(en) inzake haar

aanvragen, om daartegen in beroep te gaan. Verzoekende partij kan, gelet op de gegevens van het administratief dossier, geenszins gevolgd worden als zou het bestuur het de verzoekende partij onmogelijk maken zich te herenigen met haar familielid.

Daarenboven wijst de Raad er verder op dat in artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf bovendien niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Voor zover verzoekende partij met haar betoog verwijst naar artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit waarin wel is bepaald dat indien verwerende partij geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd, wijst de Raad erop dat artikel 52 van het vreemdelingenbesluit geen afbreuk kan doen aan artikel 42 van de vreemdelingenwet als hogere norm. In de vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Bovendien moet worden opgemerkt dat een nationale bepaling, die niet in overeenstemming is met het Unierecht, niet gehandhaafd kan blijven. Het Hof van Justitie stelde immers vast dat de Burgerschapsrichtlijn zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid van deze richtlijn voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, § 56). De hierboven weergegeven nationale wetgeving waarbij na 6 maanden zonder onderzoek van de verdere voorwaarden, een verblijfskaart van een familielid van de Unie moet worden afgegeven, is aldus flagrant in strijd met de uitlegging die door het Hof werd gegeven aan artikel 10 van de burgerschapsrichtlijn.

Gelet op het voorgaande, faalt de kritiek van verzoekende partij naar recht als zou uit artikel 42 van de vreemdelingenwet, artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen of betekend. (RvS 12 december 2023, nr. 258.197; RvS 11 september 2023, nr. 257.271; 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 15 december 2022, nr. 255.275).

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"TWEEDE MIDDEL

Afgeleid uit de schending van Art. 74/13 van de Wet van 15 december 1980, Artikel 8 van het EVRM de Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van motiveringsplicht, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat de bestreden beslissing wordt gestoeld op motieven die onjuist zijn, in ieder geval niet afdoende, noch in feite, noch in rechte, zijn om de beslissing te kunnen staven.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende wijze".

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de overheid tevens zorgvuldig een beslissing dient voor te bereiden en zorgvuldig de feiten dient te vergaren ter staving van haar beslissing.

Uiteenzetting van het middel:

Datat de DVZ in de bestreden beslissing stelt dat een eventuele schending van Art. 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Dat zij stelt dat van een in de zin van dit Artikel beschermd gezinsleven, in het geval van een gezinsband tussen een meerderjarige en zijn of haar ouders, slechts sprake kan zijn indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond.

Dat dit precies de grond is waarop verzoekster de gezinshereniging heeft aangevraagd en waarvoor zij een heel dossier heeft ingediend (zie Bijlage 2).

Dat de DVZ geen enkele rekening heeft gehouden met deze aanvraag en de bijgebrachte stukken, waarover zij, zoals hoger uiteengezet ook nooit een formele beslissing heeft genomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet voldoende werd gemotiveerd en de DVZ de situatie van verzoekster in het licht van Artikel 74/13 van de Wet vn 15.12.1980 en Art. 8 van het EVRM niet afdoende heeft onderzocht.

Dat in de bestreden beslissing niets terug te vinden is over het feit dat verzoekster sedert 15 maart 2023, samen met haar moeder een appartement huurt en bewoont (zie Stuk 10), dat de moeder van verzoekster werkt en zij dus met zekerheid recht heeft op verblijf in België en dat deze moeder een aanvraag tot inschrijving heeft lopen, die blijkbaar zo lang mogelijk wordt gerekt.

Dat ook niets terug te vinden is over de bewijzen van verzoekster waaruit blijkt dat zij al lang financiële steun ontvangt van haar moeder (zie o.m. Bijlagen 11) en hiervan tot op heden financieel afhankelijk is, temeer zij door de niet verlenging van haar Attest van Immatriculatie en het niet afleveren van een verblijfskaart, momenteel over geen enkel inkomen beschikt.

Dat zij zelfs niet bij machte is om een eventuele terugreis naar haar land van herkomst te bekostigen. Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende is gemotiveerd, en niet afdoende rekening werd gehouden met de lopende aanvragen en alle gegevens die gekend zijn bij de DVZ.

Dat dit middel ernstig is."

2.2.1. Waar verzoekende partij opnieuw de schending van de formele motiveringsplicht aanhaalt, volstaat het te verwijzen naar de bespreking dienaangaande van het eerste middel.

2.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.2.3.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.2.3.2. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, herhaalt de Raad dat de verwerende partij wel degelijk de gezinsherenigingsaanvraag van verzoekende partij met haar moeder in ogenschouw heeft genomen voor het treffen van de bestreden beslissing en vastgesteld heeft dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging met haar moeder omdat haar moeder zelf niet in België mocht verblijven.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar haar relatie met haar moeder, waarmee zij samen een appartement huurt en bewoont en waarvan zij stelt afhankelijk te zijn voor financiële steun, wijst de Raad erop dat, zoals de verwerende partij ook correct motiveert, daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, die zich ook in het administratief dossier bevinden blijkt dat de geldstortingen van haar moeder slaan op geldstortingen in 2016 en 2022, overwegend van kleine bedragen. Daarmee toont de verzoekende partij evenwel niet aan dat zij afhankelijk is van haar moeder om in het herkomstland in haar basisbehoeften te voorzien. Het loutere feit dat zij in België zou aangewezen zijn op de hulp van haar moeder nu zij gelet op haar illegale verblijfstoestand in België over geen enkel inkomen beschikt, kan bezwaarlijk als hinderpaal aanzien worden wat betreft terugkeer naar het herkomstland. Immers verhindert niets de verzoekende partij om in het herkomstland in haar levensonderhoud te voorzien via arbeid. Zo blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij voor haar komst naar België zelf economisch actief was in de medische sector aldaar en dat haar echtgenoot, die zich nog steeds in het herkomstland bevindt, minstens wordt niet anderszins aangetoond, eveneens aldaar tewerkgesteld is. Er kan niet blijken dat verzoekende partij aangewezen was/is op de geldverzendingen door haar moeder om in haar basisbehoeften te voorzien. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat zij een gezonde volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook in het herkomstland een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar moeder. Zij maakt met verwijzing naar haar gezinsherenigingsaanvraag en de daarbij gevoegde stukken niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel enig dienstig gegeven veronachtzaamd heeft. *In casu* ligt geen bijzondere band van afhankelijkheid met de moeder voor waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij maakt de schending van een beschermenswaardig gezinsleven niet aannemelijk.

2.2.3.3 Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.2.4. Verzoekende partij betwist voorts niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum/verblijfstitel. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij betoogt wel dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt.

Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking hoger blijkt dat verzoekende partij met haar betoog er niet in is geslaagd afbreuk te doen aan de vaststelling dat een terugkeer naar het herkomstland geen schending inhoudt van haar recht op gezins- en familieleven. Verder betwist verzoekende partij ook niet dat zij enige medische problematiek heeft aangetoond die een terugkeer verhindert noch betwist zij op enige concrete wijze de vaststelling in de bestreden beslissing dat

haar minderjarige kinderen zich in België zouden bevinden. Zij maakt geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.2.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER